



لیکوال: داکٹر معمار حشمت اللہ اتمر

خلیگ وی ہسٹل، علی گڑھ

Ketabton.com



د مور مېره

.....

ليکي پوهه:

سرليک: د مور مېره

ليکوال: ډاکټر معمار حشمت الله و، اتمر،،

اېډيټور:

د پڅښتنی ډيزان: ډاکټر معمار حشمت الله و، اتمر،،

خپرنډوی:

چاپشمېر: ۳۰

چاپ نېټه: مياشت - وری / کال ۱۴۰۵

واټس اپ: +۹۳۷۹۹۳۷۶۹۹۸

برېښنالیک: atmar_hashmatullah@yahoo.com

د چاپ حقوق له ليکوال او خپرنډوی سره خوندي دي، بي اخځ
بنووني تری د گټي اخيستنې اجازه نه شته.

د مور ميره

.....

لړليک

چوپړی

سرليک

- ۱ پڅښتنی.
- ۲ بسم الله الرحمن الرحيم
- ۳ ليکي پوهه:
- ۴ لړليک
- ۵ تران (پيل، شروع، بريد)
- ۷ د يادښتونو له پاره:
- ۸ ناندوله (ناول، كيسه يا داستان)
- ۶۰ د چاپ شويو کتابونو لېست
- ۶۴ د کار لاندې کتابونو لېست
- ۶۵ د امکان او وخت په صورت کې
- ۶۶ د پڅښتنی څټ

د مور مېره

.....

تران (پیل، شروع، برید)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ، الْحَمْدُ لِلَّهِ إِجْلَالًا
لِقُدْرَتِهِ، وَ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ خُضُوعًا لِعِزَّتِهِ، وَصَلَّى
اللَّهُ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ .

بي پایه ستاینه او بي حده مننه، د هغه سپېڅلي ذات نه چې د وجود ماني او کاینات يې د انساني وجود د تکامل او د انسان له پاره د خپل سپېڅلي ذات او عبادت د حقيقت له پېژندلو پرته جوړ کړل. هغه د ذات پوهه، عالي، لور او ښکلي نومونه دي، او کائناتو د پيدايښت يوه حتمي لامل دی. عظمت، د تولي نړۍ موجودیت، د ناڅاپه څخه راوتل، حق د رسيدو جوهر په يوه والي کې د اعتراف، تباهي او بي وسي يوه له لورو وسيلو څخه دی.

گرانو لوستونکو!

دا ځل مي و غوښتل يوه بل حقيقي داستان يا ناول چې کيسه يې په هېواد کې د ننه، د کونړ (کنړ) ولايت په دانگام ولسوالۍ کې تېره شوي ده، د خپلو کتابونو مينوالو او لوستونکو سره گډه (شريکه) کړم.

زما د کتابونو مېنه وال يوازي معماران او انجينران نه دي، نه بايد اوسي، نوځکه غواړم ورځ په ورځ د خپلو ليکونو کې توپير راوړم چې د هرې څانگې مېنه وال په کې ډېر شي، دا کار به ما ډېته اړ کړي چې ليکنې مي توپير و لري او هم به مي مينه وال ډېر شي.

د مور مېره

.....

پاکه ربه!

ز مور له پاره خپله لاره بې ستونزې کړه، تر څو مور له تا پرته بل څوک و نه وینو او نه یې پېژنو. ز مور سره مرسته و کړه تر څو مو په وجود کې د غرور نڅبنه پاتې نه شي او د اسلام د دین له سپيڅلو بنده گانو څخه مو و بولي.

یادونې:

- د نظر ټولو خاوندانو او هغه څوک چې دا کتاب لولي په ډېر درنښت هېله کېږي چې، خپلې غوښتنې او وړاندیزونه د دې کتاب د بیا کتنې له پاره، زما سره گډ (شریکه) کړئ.
- د پڅینتې انځور د گوگل سایټ نه، د ناول(داستان) په پام کې نیولو (پرته، مطابقت) سره اخیستل شوی دی.

Whatsapp: ۰۰۹۳۷۹۹۳۷۶۹۹۸

په در نښت
ډاکټر معمار حشمت الله اتمر

د مور مېره

.....

د یادښتونو له پاره:

..... -۱

..... -۲

..... -۳

..... -۴

..... -۵

..... -۶

..... -۷

..... -۸

..... -۹

..... -۱۰

د مور مېره

.....

نانډوله (ناول، كيسه يا داستان)

بادام گل پنځه شپېته كاله وړاندې، په يوې بې وزلې او بې زده كړې كورنۍ كې، دې دنيا ته، سترگې و غوروي.

كوم وخت چې هغه دنيا ته راغی، د نايين (ډم، نايي، سلمان، بر بر، بربر) بنځې د هغه مور ته بادام د ونې څانگه ور كړه.

په داسې وختونو كې د سيمې دود سره سم، نايين د ماشوم كورنۍ غړو ته گلان، وركوي.

مگر!

په دې وخت كې، هيڅ گل نه و.

د پاچا بنځې هم پر الك، بادام نوم كېښود.

د بادام مور نوم يې اوا (هوا) او د پلار نوم يې علم و.

خلكو به د هغه پلار ته، له مړندو، پاچا ويل.

بادام د خپلې كورنۍ، لمړی ماشوم و.

د هغه د كورنۍ روزگار ډېر وړان (خراب) و.

نه يې غوا درلوده او نه يې خوسۍ.

نه يې پوله درلوده او نه يې هم پټۍ.

كورنۍ يې د يوه خان په كلا او يوې تيارې (تركمۍ)، كوتې كې، ژوند كوو.

د مور مېره

.....

کوټې، یواځې د لرگي دروازه او همدا راز، رڼا له پاره یې کوشنې موری په بام کې درلوده، چې په اوسني وخت او معمارۍ کې، ورته چټ رڼا (سکای لایت) وایي.

د موری نه به رڼا راتله او د باران د ورېدو په وخت کې به ځاكي کوټې ته غورځېده او نیمڅی به یې لوندېده.

بیا به د هغه مور، نیمڅی ټولواوه او په بام کې به یې لمر ته اواراوه، تر څو وچ او بېرته یې په کوټې کې اوار کړي.

د پسرلي په بارانونو کې به یې موری د پاسه د کټوې غبر گولی ایښوده، تر څو د باران ځاڅکي کوټې ته پر نیمڅي و نه غورزېږي، چې بیا د لمر نه شتون له کبله، نیمڅي به یې لوند او د وچوېدو امکان به یې هم ژر، نه وي.

مگر دا کار، د رڼا مخه نیوه (بنډوه) او کوټه به ټوله تیاره وه، هغوی به ناچاره وو تر څو د رڼايي له پاره دروازه خلاصه پرېږدي.

په دې وخت کې به د هغه کوټې ته، کلي چرگان هم ننوتل، نغري شاوخوا به گرځېدل، او کله به یې د غلي د کندو پر سر کېناستل، بیا به اوا مجبوره شوه، اوږده لکره به یې واخیسته او چرگان به یې د کوټې نه وېستل.

د کوټې په یوه کونج (کنج) کې یې زړه بستره او په بل کونج کې یې د خټوکنډو، دکالیو لرگي صندوق (صندوق) او ګرمچي، شتون درلود.

نغری د کوټې په منځ، موری لاندې او تر خوا یې څه مات شوی لرگي او وچوکي، پراته وو.

د مور مېره

.....

هغوی څه لوبښي درلودل او منځلو نه به يې وروسته لمر ته ايښودل، تر څو وچ شي، بيا به يې پر گرمچي ايښودل.

په لوبښو کې د خټو کټوه، غبرگولی، لرگي څمځی، مسيني کاسي، يوه مسينه مجمه، يوه تور چايجوش (چایبر)، د اوبو جام، څو چيني زړې او پتره (پتره) شوي پيالې، کوزه او چلمچي وو.

گرمچي ته جوښت، د لرگو څنډه ماتې راشپېل، زورټکک لرونکی بيل او غاښ ماتې کور بيل (کج بيل) ايڅښی وو.

هم دا راز يې د کوټې په دېوال کې، د لرگيو مېوگي ټکوهلي او په هغو کې به يې لور، رسي، چچ او تېرگی زورند کړی او د اړتيا په وخت کې به يې، ترې کار اخيست.

د کوټې په يوه دېوال کې، کوشنې تاخچه (طاقچه) هم وه چې په هغې کې به يې د تېلو پخوانی څراغ چې د خلکو په منځ کې په شيطان څراغ هم مشهوره دی، ايښوده.

پلار به يې غنمو لو، درمند بادونه، لرگي ماتول، په ځمکو کې خېشاهه، پولې وهل، بياله (وياله) وېستنه، د شولو نيال (کېنونه) او داسې نورې مزدورۍ به يې، کوي.

مور يې په کاله کې د ورځنيو دندو (کارونو) کې بوخته وه او تر څنگ به يې، په لاس د ماشومانو کالي هم، گڼدل.

کله نا کله به يې د خان او د نورو د کورونو کالی، لويې بيالي ته وړل، البته به يې پر درغني ايښودل او د څو باړي په مرسته به يې مينځل.

مينځلو نه وروسته به يې لمر ته د شولو پر واښو، اوارول .

د مور مېره

.....

اوچېدو نه به يې وروسته، د خان له كوره دروند سكروټو اوټو(اتو) اخیست او كالی به يې هم بنویول (اتو كول) بیا به يې كاتول (قاتول) ، په ټوكر كې به يې ایښودل، غوټه كول او د خان كور ته به يې د اتو سره، وړل.

ژوند تېرېده او د رڼا، كوم څرك هم نه لگېده.

مور او پلار به يې تل سوچ كوه چې، له دې بد مرغی (بد بختی) څخه خلاص شي.

د هغوی دواړو كورنیو مشران يا ني پلارونو او نيكونو يې هم څه نه درلودل او د دوی په شان د غریبې سره، مخ و.

دا د بېوزلی میراث له نیکونو زامنو، لورگانو او لمسیانو ته، ور په برخه شوی و.

د بادام د پیدایښت په شپه د هغوی په كور كې د تېلو څراخ، غوړ او يا تیل هم لږ، ول.

د هغه په زېږېدو كې د كلي ناین (ډم، نايي، دلاک، سلمان، بر بر) بنځي گډون كړی و.

د ماشوم د پیدایښت نه وروسته د ناین بنځي د ماشوم نو (ناف) هم پر چارې، پرې كړ.

علم (پاچا) هم د ځای د نه شتون له كبله، شپه يې د جومات په وجرې (حجرې) كې، تېره كړه.

سهار وخته خلك د لمانځه د پاره جومات ته په راتلو، پیل كړ. او(هوا) لږ تياره (تركمی) وه.

د مور مپړه

.....

پاچا هم ټوله شپه، خوب نه و، کړی.

هغه خپلې سترګې و مېنې او لنگوتې يې له سره خلاص، خولي يې سمه او لنگوتې يې له سره وتارېه (و واهه) او د جومات نه د اودس په نيت و وت.

هغه ويالي ته روان شو، تر څو اودس وکړي.

د هغه مخې ته د نايڼ (ډم، نايي، دلاک، سلمان، بر بر) زوی راغی او په وارخطايي يې د بادام د ونې څانګه ماته (وشکوه)، پاچا ته يې په لاس کې ورکړه او هغه ته يې، و ويل:

اوس ستا د کوتي تر مخ تېرېدم، مورمي وليدم.

هغې، ما ته و ويل:

پر پاچا زېږی، وکړه!

هغه ته، خدای زوی ورکړی دی.

اوس ستا په ليدو سره مې سم د ونې شنه څانګه وشکوه، گلان خو هسې هم نه شته، تا ته مې د شګوم او مبارکې په دود درکړه.

په دې وخت کې شاو او خوا گلان نه وي.

بايد په داسې خوشحاليو کې گل، د زېږی په توګه ورکړ شي.

بله لاره نه وه.

ځکه مې داسې پرېکړه، وکړه.

خدای دی تا ته، نیک صالح لوی او ستا اوږه پرې سپکه، کړي.

د مور مپړه

.....

پاچا دېر خوشحاله، شو.

د هغه نه يې مننه وکړه.

بيا بيالي ته د اوس له پاره لار.

اودس يې وکړ او په تلوار سره يې خاڼ جمعې ته، ورساوه.

لمونځ يې په جمع ادا کړ.

د دعايي نه وروسته د نايڼ (ډم، نايي، دلاک، سلمان، بر بر) زوی
پر ملا امام غږ کړ.

هغه و ويل:

ملا صيب!

پاچا ته، خدای زوی ورکړ.

دهغه له پاره هم دوعا وکړه!

ملا امام هم لمړی پاچا ته مبارکي و ويل او ورسته يې هغه ته دوعا
وکړه.

خلکو، ټولو آمين و ويل.

بيا په وتلو کې به هر چا، پاچا ته مبارکي ويل او د جومات نه به،
وتل.

وروسته تر ټولو ملا امام هغه ته د دوېم ځل له پاره مبارکي و ويله
او د جومات نه، کور ته روان شو.

د مور مپړه

په دې وخت کې پا چا هم د جومات نه و وت او د جومات دروازه
يې د باندې خوا نه، حُنْخِير (کلکه) کړه.

هغه په خوشحالی سره کور ته، ستون شو.

بيا يې د کوتې دروازه وټکوه.

د ناین (ډم، نايي، دلاک، سلمان، بر بر) بڼخې غږ کړ:

څوک يې؟

پاچا و ويل:

زه يم، خورې!

هغې و ويل:

سمه ده!

د ننه، راشه!

تا سره مې لږ، کار و.

د ناین (ډم، دلاک، سلمان، بر بر) خپل مخ په پلو وپوښاوه او هغه ته
يې مبارکي، ورکړه.

هغه هم د ناین (ډم، نايي، دلاک، سلمان، بر بر) بڼخې نه، مننه وکړه.

بيا د ناین (ډم، دلاک، سلمان، بر بر) بڼخې و پوښتل:

په کور کې اوږه لري؟

هغه و ويل:

د مور مېره

.....

لږ صبر وکړه.

زه به يې د کندو په تل(بيخ، لاندي) کې، وگورم.

هغه د اوږو کندو ته نږدې شو.

بيا لاس يې بډواهه او د کندو د سر نه لاس د ننه کړ.

څه يې په لاس و نه لږېدل.

بيا يې و ويل:

د پاسه خو په لاس کې، څه نه لږېږي.

بيا کښېناست.

لاس يې د کندو سوري (خولي) نه د ننه کړ.

لږ اوږه پاتې و.

د نايڼ بنځې ته يې و ويل:

هو!

څه خو، شته.

هغې و ويل:

لويه کاسه واخله او اوږه په کې واچوه.

هغه هم لويه کاسه له گرمچي نه راواخيسته او څه اوږه يې په کې واچول.

کاسه يې د نايڼ بنځې ته، ورکړه.

د مور ميره

.....

هنغي په نغري كې اور، بل كړ.

كتوه يې پر اور كېښوده.

د چايجوش نه يې اوبه په كتوي كې واچوې.

بيا يې اور په كتوي كې واچول او پاچا ته يې، و ويل:

دوي چكي گوره (گره) راكړه.

پا چا و پوښتل:

پر گوري (گرې) څه كوي؟

هنغي و ويل:

گوره په كتوي كې اچوم او د اوا (هوا) له پاره شيره جوړم.

پا چا هك پك شو.

هنغه و ويل:

يوه اونۍ كپري چې زمونږ گوره خلاصه شوې ده.

مونږ د اخيستو توان يې هم نه درلود.

هنغي و ويل:

ستونزه، نه شته.

زمونږ كور ته، لاړ شه!

زوی ته مې و وايه چې دوي چكي گوره پور، در كړي.

د مور مېړه

.....

ژر يې ما ته راوړه.

هغه هم د کوټې نه د باندې شو.

د ناین کور ته لار او دروازه يې وټکوه.

د ناین مشر زوی د کور دروازه خلاصه او پا چا ته يې سلام ورکړ.

پاچا هم د هغه سلام ته، وعلیکم و ویل.

بیا پا چا و ویل:

ستا مور، زه يې د دوی چکی گورې پور له پاره، دلته را لېږلی يم.

گوره راکړه چې ستا مور، زما د بنځې له پاره شیره جوړی.

هغه و ویل:

سمه ده!

ژر به يې راوړم.

ته دلته دروازي تر څنټ (شا) ودرېږه!

پاچا د دروازي تر څنټ (شا) ودرېد.

د ناین زوی، کور ته د ننه شو.

څو دکيکې (دقيقي) وروسته، بېرته راغی.

دوی چکی گوره يې په لاس کې نيولې او پا چا ته يې ورکړه.

پا چا هم د هغه نه، مننه وکړه.

د مور مېړه

.....

بيا، خپلې کوتې ته روان شو.

کوتې ته د ننه او گوره يې د نايڼ بنځې ته ورکړه.

هغې گوره واخيسته او په کتوې کې يې واچوه.

بيا يې هغه ته، و ويل:

دلته نغري ته، نردي شه!

پاچا نغري ته، نردي شو.

هغې ورته د شيرې جوړولو چل، وښود.

بيا يې و ويل:

تر يوې هفتې به خپلې بنځې ته، شيره جوړوي.

همدا راز به ورته، چرگ هلالوي.

او هغې ته به يخني ښوروا هم، ورکوي.

هغه و ويل:

سمه ده!

خو!

پيسې به، له کومه کړم؟

د نايڼ بنځې و ويل:

د چا نه يې پور کړه.

د مور مپړه

.....

کوم وخت دې چې پیسې تر لاسه کړې، بیا به یې ورته ورکړې.

هغه و ویل:

سمه ده!

بیا د ناین بنځې و ویل:

د ماشوم له پاره، څه ټوکر او جامې هم واخله.

هغه سر و خوزاوه او ویې ویل:

سمه ده!

بیا ناین بنځه له کوتې و وته او اوا ته یې و ویل:

د کومې ستونځې په وخت کې، ما ته غږ کړه.

زه به د ستا سره، مرسته وکړم.

اوا و ویل:

سمه ده!

مننه کوم!

خدای دې تل خوشحاله، لره.

شپه شوه.

د شپې ناوخته پاچا، خپلې بنځې ته شیره توده او هغې ته یې په کوچنۍ چمچې سره په خولې کې ورکوه او د سترگو لاندې یې خپل زوی ته هم کتل، چې په زړو ټوټو (لتو) کې تاو، و.

د مور مېره

.....

شپه تېره او سهار شو.

د لمر د راوتو(ختو) سره، له كوره د باندې شو.

د كلي خلكو نه، د پور په اخیستنې يې پيل كړ.

لمړی، كلي خان (ملك) كور ته لاړ.

دروازه يې وټكوه.

دروازې ته د كلي خان زوی، راو وت.

پاچا ته يې، سلام وركړ.

پاچا هم د هغه سلام ته، و عليكم و ويل.

بيا د خان زوی و ويل:

څه دي ويل؟

پاچا و ويل:

هو!

خان صيب په كور كې شته؟

هغه و ويل:

هو!

پاچا و ويل:

غوبنټل مي چې د هغه سره، و وينم.

د مور مپره

.....

هغه و ويل:

دروازې تر څټ ودرېره، زه د ننه ځم او د هغه نه پوښتنه كوم.

پاچا و ويل:

سمه ده!

د خان زوی کور ته د ننه شو او څو دکیکې (دقیقې) وروسته، بېرته، ستون شو.

بیا یې، پاچا ته و ويل:

پلار مې و ويل:

ته دېرې ته لار شه.

الته، انتظار وکړه.

پوه گړی وروسته زما پلار هم، دېرې ته راوځي.

بیا به الله، ورسره و وینې.

پاچا و ويل:

سمه ده!

بیا یې د هغه نه خدای پاماني واخیسته او دېرې خوا ته روان شو.

پاچا دېرې ته ورسېد.

د ونې لاندې یې خپل شلېدلی (شکېدلی) او زور څادر اوار کړ.

پر څادر کښېناست.

د مور مېړه

.....

سور اوسپلی (اوف) يې وباسه او له ځانه سره يې، و ويل:

ای خدایه!

ته خپل رحم را باندې وکړه.

خپله د رحم دروازه، زما پر مخ خلاصه کړه.

ته ویني!

زه بي له تا هيڅ څوک، نه لرم.

بيا سترگي يې د اوبنکو، ډکې شوې.

د جب نه يې زور او دود وهلی دسمال (دستمال) راو وپست.

لمړی يې سترگي بيا يې خپله پوزه، هم پاکه کړه.

وروسته يې دسمال کات (قات) او بېرته يې په جب کې کېښود.

د ونې سيوری، خورا خوندور و.

په دې وخت کې يوه چوگکه (مرغې) د ونې په پورتنۍ څانگې کې کېښناسته.

د يوې څانگې نه يې بلې ته، توپ کړ.

يوه په زړه پورې څانگه يې، ومونده.

الته يې خپل وزرونه، وځنډل.

اخوا دېخوا يې، وکتل.

پاچا ته يې، پام نه و.

د مور مېړه

.....

بيا يې په سندرو (رېز) پيل كړ.

پا چا ته يې هم خوند وركړ.

هغه هم خپلې سترگې پر مرغۍ بنځې او د هغې غږ ته يې غوږ ونيو.

په دې وخت كې د پينو څپهار، شو.

مرغۍ د پينو غږ واورېد.

لمړۍ يې ځمكې ته و كاته.

سندره (رېز) يې بند كړ.

بيا د ونې نه واو لوته.

په دې وخت كې كلي ملك د كوچنې بيالې (ويالې) نه، توپ كړ.

هغه دېرې ته، نږدې شو.

پا چا ورته پام او له ځايه پاڅېد (و درېد).

خان نور هم نږدې او د ايسودل شوي كټ ته، نږدې شو.

پا چا هغه خوا ته لاړ.

لمړۍ يې هغه ته سلام، واچوه.

خان د هغه سلام ته، و عليكم و ويل.

بيا يې پا چا ته و ويل:

خيريت خو به وي؟

د مور ميره

.....

په شين ملا آذن كې، زما كور ته راغلی، وي؟

پاچا وويل:

هو صيب!

خيريت و.

بيا خان و پوښتل:

چې خيريت و، نو څنگه زما كور ته راغلی، وي؟

پاچا وويل:

لږ مې ستونزه درلوده.

خان وويل:

وايه!

څه ستونزه؟

پاچا وويل:

څرنگه چې خبر ياست، خدای ما ته دشپې زوی، راکړ.

خان وويل:

هو!

خبر شوم!

مبارک دې، وي.

د مور مپره

.....

پا چا و ويل:

مننه كوم.

بيا يي زياته كره.

خان صيب!

زه دېر وخت كېږي چې ستا په كلا او يوې تيارې كوتې كې ژوند كوم.

خان و ويل:

هو!

پوهېرم.

زما روزگار دېر خوار او اتا (حتی) په كور كې گوره (گره) هم نه لرم.

پېسي خو اسي، نه لرم.

اوس خو د كار او بار وخت هم، نشته.

د ناين بنخه دې خير يوسي.

توله شپه يي زما د بنخي، خدمت كړی دی.

بيا د ورخي يي و غوښتل چې زما بنخي ته شيره جوړه، كړي.

زما په كور كې گوره، هم نه وه.

هغي ما ته و ويل:

د مور مېره

.....

لاړ شه!

زما د کور نه دوي چکي گوره، پور راوړه.
کله چې خدای پيښي درکړي، پور به دې ادا کړي.

خان و ويل:

زما نه څه غواړي؟

پا چا و ويل:

زه غورام چې، ما ته، څه پيښي پور راکړي.
ته خو پوهېږي چې و زه، کاريگر سړی، يم.
پور به دې، ادا کړم.

خان و ويل:

اوس خو زما سره پيښي، نه شته.
که نه، هرو مرو به مې، درکوي.
پا چا ډېر خواشيني شو.
او د بې روحه انسان په شان، په خپل ځای کې ودرېد.

بيا خان و ويل:

اوس ډېر وران (خراب) وخت دی.
اعتماد کول هم آسانه کار، نه دی.

د مور مپړه

.....

څوک نه شي کولای، انا (حتی) پر خپل سکه (اصلي) ورور هم
اعتماد وکړي.

پر بېگانو خو، ستوزمن کار دی.

بیا هغه بیگانه چې وجه (سبب، بدیل) هم و نه لري.

سړی به یې د هغوی، کوم خای نه پیسی، بېرته واخلي.

په دې شرایطو کې، کورونه هم په کرا دي.

مفته خبرې هم، نه کېږي.

ما خپله یوه کوټه تا ته، درکړې ده.

زه د کوټې څخه کرایه، نه اخلم.

پاچا و ویل:

هو صیب!

خدای دې تاسو ته، اجر درکړي.

په هغې دنیا کې دی، تا ته فردوس جنت په برخه، کړي.

خان و ویل:

آمین!

بیا پاچا زیاته کړه.

تاسو کوم بل څوک نه پېژنئ چې زما سره، مرسته وکړي.

خان و ویل:

د مور ميره

.....

نه!

اوس خو يې نه پېژنم.

خان په سوچ کې شو.

خو ټانې وروسته يې، پا چا ته و ويل:

ته خو نه غوا لري او خوسى.

ته په کور کې وگوره، که کومه اندازه ستا د بنځي گانه وي.

پاچا و ويل:

خان صيب!

زما خدای بېنلي مورې، هغې ته د خپل سر وېنستانو يوه د سپينو زرو
ټيکه (ماتيکه) ورکړې وه.

زه به يې، پوښتنه وکړم.

خان و ويل:

سمه ده!

ته کور ته لاړ شه او د ټيکې پوښتنه وکړه.

زه به ستا تر راتگ پورې پر کټ، کښېنم.

پاچا و ويل:

سمه ده صيب!

دوي گامه يې نه وو اخيستي، چې خان پرې غږ کړ.

د مور مپړه

.....

زما د کور دروازه وټکوه .

هر څوک چې دروازي ته راو وت، ورته و وايه چې ما ته شين
چای، دوي گيلاسونه او يوه چکی گوره (گره) راولپري.

پاچا و ويل:

سمه ده، صيب!

بيا، روان شو.

لمړی د خان کور ته، نږدې او دروازه يې وټکوه.

د خان زوی، دروازي ته راغی.

پاچا ته يې، و ويل:

بيا د څه د پاره راغلی يې؟

زما پلار خو، په دېرې کې دی.

پاچا و ويل:

خان صيب سره مې وليدل.

هغه د چای پسي، ولپرلم.

ته څوک، خبرو ته، نه پرېږدي.

بيا د خان زوی، و ويل:

سمه ده!

ته لاړ، شه!

د مور مپړه

.....

زه به چای، راوړم.

پاچا و ویل:

سمه ده!

بیا خپلې کونې ته، لار.

بنځه یې ویده، وه.

بیا هغې ته نږدې، شو.

هغه یې وخوړه او له خوبه یې، را پاڅوه.

هغې پاچا ته، و ویل:

خیریت خو به وي؟

پاچا و ویل:

زه سهار وختی د خان کور ته، لارم.

تر څو، د هغه نه څه پیسې، پور واخلم.

هغه خپل زوی ته، و ویل:

پاچا ته و وایه چې، دېرې ته لار شئ.

زه به یوه گړۍ وروسته، الته لار شم.

زه بیا الته لارم.

گړۍ وروسته، هغه هم، راغی.

د مور مېره

.....

بنځې يې و ويل:

بيا پور يې، درکړ؟

پاچا و ويل:

نه!

هغه، ما ته پيسې رانکړې او دېرې بانې (بهانې) يې، وکړې.

بيا، بنځې يې و پوښتل:

پايله يې، څه شوه؟

هغه و ويل:

پيسې خو اسې (هسې) څوک بې وزلو ته، نه ورکوي او وايي چې بيا به يې د هغه له کومه ځای نه، واخلي.

بنځې يې، و ويل:

اوس به څه چل، کپړي؟

پاچا، و ويل:

خان ما ته و ويل چې، کورته لاړ او د بنځې نه دې پوښتنه وکړه، گوندي کومه اندازه، زر ولري.

بيا زر، کولای شي خرڅ او يا هم په ضمانت کې، کپړدې.

په دواړو حالاتو کې به دې، ستونزې حلې شي.

بنځې يې، و ويل:

د مور ميره

.....

ته خپله پوهېږي چې تا ما ته د واده نه مخکې زر نه دي اخیستي.
یواځې ستا خدای بښلې مور، ما ته یوه کوچنۍ د سپینو زرو ټيکه،
سوغات راکړې ده.

پاچا و پوښتل:

هغه ټيکه اوس چېرې، ده؟

بښځې یې، و ویل:

هغه مې په دسمالو کې تاوه کړې او د اوږو د کندو په منځ کې مې
ایښي ده.

بیا، بښځې یې و پوښتل:

په ټيکې څه، کوي؟

پاچا و ویل:

ټيکه به چا ته په ضمانت کې ورکړم.

زه به پیسې پور او تا ته به پرې، څه سودا واخلم.

کله مې چې پیسې وگټې، بیا به پور ادا او ستا ټيکه به بېرته، راوړم.
هغه به بېرته، تا ته، وسپارم.

بښځې یې و ویل:

سمه ده!

بله لار، نه شته.

د مور مېره

.....

نه مونږ پيسې لرو او نه زمونږ نږدې خپلوان.
پاچا د اوږو کڼدو ته نږدې شو.
نستوري (لستوري) يې بډ وهل.
د کڼدو سر يې لري او د ننه يې په حُير سره و کاته.
کوټه تياره وه.
د کڼدو منځ هم، نه معلومېده.
بيا يې لاس، په کڼدو کې وگرځاوه.
څه يې لاس ته، را نه غل.
د کڼدو بېخ ته يې، لاس نه رسېده.
هر څه خواري يې وکړه، مگر کومه گټه يې نه درلوده.
بيا د کڼدو خولي ته، ټيټ شو.
د کڼدو د خولي نه يې غونډاري (د توپ په شان د ټوټو نه جوړ شوی
څپڅ) لري او خپل لاس يې ور د ننه کړ.
لاس يې اخوا دېخوا وگرځاوه.
د کڼدو په يوه کونج کې، لاس يې پر پوست شي ولگېد.
هغه يې په لاس کې، ټينگ ونيو.
بيا يې له کڼدو څخه، راو ويست.
هغه هم د غونډاري، په شان و.

د مور مېره

.....

په اوږو سپېره مېره و.

بيا يې يوه كاسه را واخيسته، اوږه يې په كاسې كې و څنډل.

وروسته يې د توتو په خلاصونې، پيل كړ.

پوره دولس زړې او نوې توتې ترې، تاوې وې.

په پاى كې ټيکه، څر گنده شوه.

پاچا شکر وکاره (وباسه).

هغه ډېر، خوشحاله شو.

بيا يې پر بنځې، غږ كړ.

دا دى، پيدا شوه.

ټيکه يې وخوزوه.

په دې وخت د هغه زوى د خوبه پاڅېد او په ژړا يې پيل كړ.

پاچا، هغه ته نږدې شو.

بيا، ټيکه يې وشړنگوه.

الك چوپ شو.

سور اوسپلي يې و باسه او ويې ويل:

اې خدايه!

ځينو ته دومره وركوي چې په ټولولو يې نه رسېږي او ځينو نورو ته هم څه نه وركوي، هغوى د ورځې او شپې ډوډى ته، حيران دي.

د مور مېره

.....

بيا هم، شکر!

مونږ ته دې، روغ صحت په برخه کړی دی.

کېدای شئ، زمونږ خیر په بې وزلی کې وي.

ته پر هر څه، پوهېږی.

ته زمونږ خدای او مونږ ستا بنده گان یوو.

بيا يې ټيکه د ماشوم له سره لرې او په جب کې يې کېښوده.

بنځې ته يې و ويل:

زه اوس وځم او دېرې ته ځم.

الته، ما ته خان صيب انتظار کوي.

بنځې يې و ويل:

سمه ده!

لاړ، شه!

پور واخله او کور ته سودا هم، راوړه.

پاچا و ويل:

سمه ده!

هغه د کور نه و وت او دېرې ته روان شو.

دېرې ته ورسېد.

د مور مېره

.....

خان د چای پر څښلو اخته (بوخت) و.

پاچا ور نږدې شو.

سلام يې واچوه.

خان هم د هغه سلام ته، وعلیکم و ویل.

بيا خان و پوښتل:

زمری راغلي که، گیدر؟

پاچا په خندا شو او ويې ويل:

زمری راغلم.

خان و ویل:

څه دي راوري دي؟

پاچا د جبه ټيکه و وېسته او خان ته يې په لاس کې، ورکړه.

خان و خندل.

بيا يې و ویل:

بل څه دي پيدا نه کړ؟

پاچا و ویل:

نه!

يوازي دغه ټيکه، په کور کې وه.

د مور مېړه

.....

هغه هم زما خدای بښلي مور، زما بښلي ته سوغات ورکړې وه.

نور هيڅ، نه لرو.

د خدای هيله او د ابې گېده.

خان و ويل:

سمه ده!

دا ټيکه دې په ضمانت ډول، زما سره وي.

زه به تا ته څه پيسې درکړم، چې ستا کار پرې وشي.

کوم وخت دې چې پيسې وگټي، بيا ته به ما ته، پيسې راکړې او زه به ستا ضمانت، بېرته درکړم.

پاچا و منه.

او ويي، ويل:

سمه ده، خان صيب!

خان پاچا ته، و ويل:

ته، دلته و سه!

زه، کور ته ځم.

تا ته به د خپل زوی په لاس کې پيسې، درولېرم.

پاچا و ويل:

سمه ده، صيب!

د مور مېړه

.....

زه به، دلته انتظار، وکړم.

خان ټيکه، جب ته د ننه، سر يې ټيټ واچوه او کور ته روان شو.

څه ځنډ وروسته د هغه زوی دېرې ته راغی.

پاچا له ځايه پاڅېد.

د خان زوی، پاچا ته نږدې او هغه پېسي چې خان ورته ورکړې

وي، پاچا ته يې ورکړې.

پاچا پېسي وشمېرې او د خان زوی ته يې وويل:

دا خو دېرې لري، دي.

په دي پېسو به زما کار و نه شي؟

د خان زوی وويل:

هم دومره پېسي، ما ته پلار مي راکړې وي، چې تا ته يې درکړم.

دېرې خبرې، مه کوه.

که خوښه دي نه وي، پېسي بېرته، راکړه.

پاچا، وويل:

نه!

کومه ستونزه، نه شته.

زه به په همدو پېسو، خپله گذاره، وکړم.

د خان زوی، کورته روان شو.

د مور مېره

.....

پاچا خپل ځادر پر ځمکه کېښود.

بيا پرې، کېښاست.

پيسې يې مخې ته کېښودې.

بيا يې څه پيسې د غورو، گورې (گرې) او څه يې د چرگ يخنۍ له
پاره، بېلې کړې.

څه پيسې، پاتې شوې.

نورې پيسې يې په جب کې کېښودې.

او پاتې يې په لاس کې و نيوي.

له ځايه پاڅېد.

خپل ځادر يې، وځانده.

بيا يې ځادر په اوږه واچوه او د اوسېدو کوټې ته، روان شو.

کوټې ته د ننه شو.

بنځې ته يې و ويل:

ما د خان نه، څه پيسې پور، کړې.

بيا هغې و ويل:

خير دې اوسي.

بنه شو چې پور يې، درکړ.

پاچا و ويل:

د مور مېره

.....

پېسې خو يې راكړې مگر په ضمانت كې يې ستا تيكه ستنه كړه.

هغه خواشيني شوه او څه يې و ونه ويل.

بيا، پاچا زياته كړه.

ما څه پېسې د غورو، گورې او د چرگ يخنې له پاره بېلې كړې.

څه لږ پېسې، پاتې دي.

پر هغو به څه وكړو؟

هغې و ويل:

پر هغو به د ماشوم له پاره لټې، سوزني (سزني، بار بند) شولېكه (شلکه)، باد برک، مانو، سپلني او د ماشوم دوايي لکه چمېرخيال، زوپ، سپرکي او باديان واخلي.

هغه و ويل:

سمه ده!

بيا يې ټولې پېسې راټولې او په جب كې يې كېښودې.

پاچا د كوتې نه، د باندي او بازار ته، روان شو.

نيمه گړۍ وروسته، بازار ته، ورسېد.

آله يې پر سودا اخيستو، پيل كړ.

په سودا اخيستو كې به يې، ډېرې جگړې، كوي.

كله به هټي والو، پوښتل:

د مور مېره

.....

ته ډېرې جگړې، کوي.

څومره، کنجوس سړی يې.

هغه به ويل:

ته زما له زړه، څه خبر يې.

دا پېسې، ما په پور اخیستي او په ضمانت کې مې د بنځي ټيکه ايښي ده.

هتي وال به ويل:

هو!

پېسې لاس ته راوړل، آسانه کار، نه دی.

بيا، په داسې وخت کې.

هر څوک (تن، کس) د خپلو په خولو، لوند (ډوب) دی.

ورور په ورور، اعتبار نه کوي.

پاچا ويل:

همداسې ده!

بيا يې خپله ټوله سودا د پېسو په پرتله، وکړه.

لږ دمه يې د ويالي تر غاړې، وکړه.

وروسته، کور ته، روان شو.

سودا يې کور ته، ورسوه (ورسوله).

د مور مېره

.....

ټوله يې، د بنځې تر اړخ کېښوده.
خپله يې، د کوټې نه، په سوچ کې، د باندې شو.
لويې ويالې ته لار او د ماسپين لمانځه له پاره يې، اودس وکړ.
لمونځ يې په جمع ادا او بېرته کوټې ته، ستون شو.
اور يې بل او شيره يې خپلې بنځې ته توده او کاسې کې يې، واچوه.
د لرگو کاجوغه يې، په کې غوټه او بنځې ته يې نږدې، کړه.
بيا يې چايجوش واخيست، څه اوبه يې په کې، له کړي نه واچوي
(واچولې) او په نغري يې کېښود.
چای يې، دم کړ.
بيا يې دوې پيالې، پرېښې او له چای نه يې، ډکې کړې.
يوه پاله يې خپلې بنځې او بله يې ځانته کېښوده.
يوه چکې گوره يې له کڅورې و باسه او د تيرې سره يې څو ټوټې
کړه.
غټه ټوټه يې خپلې بنځې ته، کېښوده.
کوچنې ټوټې يې تر ځنگ کېښودې او پر چای څښلو يې پيل کړ.
سره ږوږې يې هم د ټکرې نه، واخيسته.
څه يې بنځې او نوره يې ځانته، ځنگ ته، کېښوده.
په مزه، مزه يې و خوړه او ځان يې پرې، مور کړ.

د مور مېره

.....

څه وخت، تېر شو.

د کار موسوم ورسېد.

هغه به ډېر کار کوه (کاوه) ترڅو پېسې و گټي او خپل پور ادا او د ضمانت ټيکه، بېرته خپلې بنځي ته، وسپاري.

څو کاله يې کار وکړ.

پېسې يې، تولي (غونډې) کړې.

بيا يې خان ته، و ويل:

خان صيب!

ما ستا د پور پېسې غونډې کړي دي.

غورام تا ته يې، درکړم.

او ته به هم د وعدې سره سم، زما د بنځي ټيکه بېرته را کړې.

خان به هسي اخوا دېخوا بهاني، کوي.

زړه يې نه غوښتل، ټيکه بېرته ورکړي.

پا چا به هم هرکله، خان ته يادونه کوه.

يوه ورځ خان ډېر په غصه و.

هغه په ډېرې کي ناست و.

پا چا پر لاره تېرېده او ناڅاپه يې سترگې پر خان، ولگېدې.

هغه هم ډېرې ته، لار.

د مور مېره

.....

لمرې يې خان ته سلام ورکړ.

خان د هغه سلام ته، وعلیکم و ویل.

بیایې، له پاچا و پوښتل:

خیریت خو به وي ، چې دېخوا راغلي؟

پاچا و ویل:

هو!

خیریت دی!

هماغه، کیسه ده.

یاني پیسي او تیکه.

خان هسي په غصه و.

د دې خبرې په اورېدو سره، نور هم غصه یې ډېره شوه او ویې ویل:

چابکه پیسي راوړه.

هغه هم په منډو کوتې ته، لاړ.

پیسي یې را واخیستي او خان ته یې په منډو ډېرې ته، یوړې.

خان پیسي واخیستي او هغه ته یې و ویل:

لاړ شه !

زما زوی ته، غږ کړه!

د مور مېړه

.....

پاچا د خان کورته، لار او دروازه يې وټکوه.

د خان زوی، دروازي ته راغی.

دروازه يې خلاصه کړه.

د دروازي تر څنګ يې وليد چې پاچا ولاړ دی.

هغه ته يې، سلام ورکړ.

پاچا سلام ته، وعلیکم و ويل.

بيا يې زياته کړه:

خان صيب په دېرې کې ناست او تا ځانته دې، غواړي.

الک و ويل:

سمه ده!

واسکت مې، اغوندم.

ژر در ځم.

پاچا و ويل:

سمه ده!

پاچا بېرته، دېرې ته روان شو.

خان ته يې و ويل:

هغه اوس راځي.

د مور مېړه

.....

په همدې وخت کې د خان زوی، دېرې ته ورسېد.
پلار ته يې سلام، ورکړ.
هغه، سلام ته يې، وعلیکم و ويل.
بيا يې، و ويل:
کور ته لاړ، شه!
مور ته دې و وايه چې د پاچا ټيکه درکړي!
بيا هغه دلته راوړه.
الک و ويل:
سمه ده!
الک کور ته، لاړ.
څو دکيکې (دقيکې) وروسته، ستون شو.
ټيکه يې په لاس کې نيولې او خان ته يې ورکړه.
خان هم ټيکه واخيسته او پاچا ته يې غږ کړ.
واخله!
کنجوسه!
دا دې، ټيکه!
عاجله به کوته تشوي او له دې ځايه (کلا) نه به ځان، ورکوي.

د مور مېره

.....

پاچا و ويل:

زما بنځه، ناروغه (بنه نه) ده.

څو ورځې ما ته وخت راکړه، تر څو بل ځای، پيدا کړم.

خان و ويل:

نه!

هېڅ يې، نه منم.

همدا اوس به له دې ځای نه، ځان ورکوي.

او که په خبرې، نه شوي.

بيا دې تلټک د کلا نه د باندې غورځوم.

پاچا هر څه زاری وکړې، مگر ځای يې و نه نيو.

بيا خواشینی، کوټې ته لاړ.

بنځې يې و ويل:

ټيکه دې راوړه؟

هغه و ويل:

هو!

خو!

بنځې يې، و ويل:

د مور مېره

.....

خو، څنگه؟

پاچا و ويل:

خان مونږ ته د كوټې نه، ځواب راکړ.

بنځه يې په ژړا شوه او ويې ويل:

ته ورته، عذراوزاری، وکړه.

پاچا و ويل:

ما ډېر عذر وکړ، هغه يې نه مني.

بيا بنځې يې و ويل:

ته د جومات ملا صيب ته په دې هکله و وايه، گوندي د هغه خبره و مني.

پاچا جومات ته لاړ او ټوله كيسه يې د جومات ملا صيب ته، وکړه. هغه د خان کور ته لاړ.

څو دکيکې يې د خان سره خبرې، وکړې.

کوم ځای يې، و نه نيو.

بيا يې ترې د درې ورځو له پاره وخت واخيست، تر څو پاچا، ځانته کوم بل ځای کوټه پيدا کړي.

خان و منه.

د مور مپړه

.....

پاچا ته يې د درې ورځو وخت ورکړ، ترڅو ځان ته، بل ځای پيدا کړي.

د جومات ملا امام د خان نه مننه او د هغه د کورنه ووت.

وخت مازيگر او د لمانځه وخت و.

پاچا هم په جومات کې ناست و.

ملا امام پاچا ته وويل:

ما درته، د درې ورځو وخت، واخيست.

ته کولای شئ د اوسېدو له پاره، کوم بل ځای و مومي؟

پاچا وويل:

سمه ده!

مننه کوم.

د لمانځه اداکولو نه وروسته، خپلې کوتې ته لاړ.

الته يې خبره د بنځې سره گډه (شريکه) کړه.

بنځې يې وويل:

بنه به وي سبا وختي د لغمان ولايت قرغيو ولسوالۍ او زما خور کور ته، لاړ شئ.

هغه دوي کوتې، لري.

کېدای شي، يوه يې مونږ ته، راکړي.

د مور مېړه

.....

پا چا و ويل:

سمه ده!

شپه يې په سوچونو، سبا كره او سهار وختي يې په پښو حرکت وكړ.
ماښام تېر د قرغيو ولسوالۍ او خپلې بښيني (د بښخي خور) كور ته،
ورسېد.

د كلا لويه دروازه، خلاصه وه.

هغه هم كلا ته د ننه، بيا د بښيني كوټي دروازي ته، ودرېد.

د دروازي د سوري نه يې رڼا په سترگو شوه.

پوې شو چې څوك په كوټي كي، دي.

بيا يې دروازه وټكوه.

اوښي (اخشي، د بښخي د خور مېړه، باجه) يې دروازه خلاصه كړه.

پاچا سلام، وركړ.

هغه د پاچا سلام ته، وعليكم و ويل.

بيا يې ورته و ويل:

د ننه راشه!

هغه پر خپلې بښخي، غږ كړ.

پوهېږي، څوك راغلي دي؟

هغي و ويل:

د مور مېړه

.....

هوا!

دا خو پاچا او زما اوښی، دی.

بیا یې هغه ته، و ویل:

دلته پر توشکې کښېنه.

هغه هم پر توشکې کښېناست.

هغوی ورته لمړی سابه او جواړی راوړ، بیا یې چای ورته، نږدې کړ.

پاچا ډېر وړی او تږی شوی و.

سابه او جواړی یې، په خوند سره وخورل.

بیا یې کیسې، پیل کړې.

د خپل زوی یې، هم یادونه وکړه.

هغوی خوشحاله او پاچا ته یې مبارکي، و ویلې.

هغه هم، مننه وکړه.

بیا یې د کور په هکله لنډه کیسه وکړه.

اوښی یې و ویل:

ته پوهیږې چې کور، د خان دی.

مونږ دوي کوتې لرو.

که هغه ومنې، په دواړو سترگو.

د مور مېره

.....

بيا يې بښينې و ويل:

ته سوچ مه كوه.

زه همدا اوس د خان كور ته ځم او د هغه د بڼځې سره، خبرې كوم.

بښينه يې د خان كورته، لاره.

هغې د خان بڼځې سره، خبره گډه (شريكه) كړه.

د خان بڼځې، و پوښتل:

هغوى څو ماشومان لري؟

هغې و ويل:

يوآځي يوه ماشوم.

بيا يې وپوښتل:

په لرگيو ماتولو او د كلا په نورو دندو كې خو به مرسته كوي.

هغې و ويل:

پاچا ډېر نيك، سړى دى.

هغه په ټولنيزو دندو (كارونو) كې ډېر بلد او هيڅ كار ته نه، نه

وايي.

بيا د خان بڼځې و ويل:

سمه ده!

زه خان صيب ته، و وايم.

د مور مېره

.....

ته دلته کښینه!

د خان بڼڅه د خان کوتي ته د ننه شوه.

هغه، راډيو ته غور نيولی و.

د خان بڼڅه د هغه اړخ ته، کښېناسته او د پاچا کيسه يې هغه ته وکړه.

خان خپلې بڼڅې خبره و منه.

بيا د خان بڼڅه بېرته ستنه او په خوشحالی يې د پاچا بڼينې ته و ويل:

خان صيب ومنه (ومنله).

ته کولای شې، پاچا ته و وايې.

هغې مننه، وکړه.

بيا د خان د کور نه و وته او خپلې کوتي ته لاره.

پاچا ته يې و ويل:

هغوی ومنه.

ته کولای شې، خپل کالي بار او دلته يې راوړې.

پاچا خوشحاله شو.

د خپلې بڼينې نه يې مننه، وکړه.

بڼينې يې و ويل:

ته اوس بيده او سهار وختي خپلې سيمي ته، لار شه!

د مور ميره

.....

کالي دې بار، بيا يې دلته، راوړه.
مونږ به هم تا ته، دويمه کوټه پاکه کړو.
اضاږي (اضافي) شيان به، دې کوټې ته، راوړو.
پاچا ډېر خوشحاله، شو.

هغه و ويل:

خدایه!

شکر!

بې له شکه چې، رحيم او رحمن يې.
شپه يې الله تېره او سهار وختي خپلي سيمي مخه يې، ونيوه.
د سهار لمونځ يې هم په لار کې، وکړ.
ماينام تېر، خپلي سيمي ته، ورسېد.
بيا يې بنځې ته د خوښۍ زېږی، ورکړ.
هغه هم، خوشحاله شوه.

سبا يې د گاونډيو نه دوي خره وغوښتل او خپله کډه يې پرې، بار
کړه.

د کور او کلي خلکو نه يې خدای پاماني واخيسته او مخ په لغمان
يې، حرکت وکړ.

پاچا په لاره کې، ښه بلد شوی و.

د مور مپړه

.....

هغه لنډې لارې و مومې او ماښام يې ځان، خپلې بښينې کورته و رساوه.

کالي يې کوز او کوټې ته يې د ننه، کړل.

بيا خره يې د کلي په غوجلې کې، وتړل.

شپه يې تېره او سهار يې خپل کالي په کوټې کې ځای پر ځای او خپل نوی ژوند يې، پيل کړ.

يوه ورځ يې تېرې بيا د پخواني ځای گاوندیو خره يې بېرته مخکې او خپله يې هم ورسره، روان شو.

ماښام الله ورسېد او خره يې د هغوی خاوندانو ته، وسپارل.

شپې ډوډۍ يې د يوه گاوندې په کوټې کې وخوړه او بيا وروسته د جومات په وجرې کې، بیده شو.

سهار وختي يې لمونځ په جمع ادا، بيا يې چای د جومات ملا امام سره وڅښه.

د جومات ملا امام سره څه گپې ولگوي، بيا د هغه نه يې، مننه او رخصت، واخيست.

لږ وروسته يې د څه پخوانيو گاوندیو نه د تل له پاره، خدای پا ماني واخيسته او خپلې اوسېدو سيمې په لور، روان شو.

هغه به تل کار کوه او پيسې به يې غونډوي.

زوی يې هم ورو، ورو لوېده.

څو کاله وروسته، هغه ته خدای يوه ښکلې لور هم ورکړه.

د مور مېړه

.....

داځل نايښ بڼځې د بادام مور ته د سنځلي گل نه ډکه څانگه ورکړه
او هغې ته يې، مبارکي و ويله.

هغې هم پر خپلې لور نوم، سنځله کېښوده.

نجلی هم د سنځلي په شان بنايسته وه.

پاچا به، ډېرې خواري، کوي.

هغه سپين زيری شوی و.

څو کاله تېر شو.

هغه په تاوون مرض، اخته شو.

څو اونۍ وروسته، مړ شو.

بڼځه يې کونده شوه.

هغې زوی او لور درلود.

هغه ځوانه، وه.

کال تېر شو.

د خلکو په مشورو يې بل مېړه، وکړ.

مېړه يې ډېر سپين زيری او کهرجن (قهرجن) سړی و.

هغه به تل د ماشومانو سره، ناوړه چلند کوه.

پر هغوی به يې، کار هم کاوه.

ماشومان، لوږده.

د مور مېره

.....

بنوونځی هم نږدې، نه وه.

سپین ږیري پر هغوی دیني زده کړې هم و نه کړې.

هغه تل یوې او بلې خوا گرځېد.

د کار نه به یې خبرې او غصې ډېرې، وې.

ماشومان لږ، چورپه شو.

دباندي به، خلکو زورل او هغوی ته به یې ویل:

مور مو، ښه ښځه ده.

د مور مېره (پلندر) مو، ډېر وړان سړی دی.

هغوی د مور د مېره په مانا (معنی) نه پوهېدل.

پلندر به یې تل پر هغوی ظلم کاوه.

سترگي به یې پرې، برگوي (باسي).

پر هغوی به یې د خلکو په مخ کې وارونه، کول.

بادام، لږ غټ او د دولسو کالو، شو.

پلندر یې هغه د یوه کس سره چې ځمکه یې درلوده، مزدور کړ.

د مزدوری پیسې به یې په خپل جب کې ایښودې.

د ماشومانو عقده ورځ تر بلې د هغه سره، ډېرېده.

سنځله هم د څوارلسو کالو، شوه.

د مور مېړه

.....

د مور مېړه (پلندر) يې هغه يوه سړي ته د پيسو په بدل (پرتله ،
مقابل) کې ورکړه.

هغه سړي هم دېرش کلن و .

پر بادام به يې مزدوری، کوي.

بادام، خوان شو .

هغه پوی شو چې، د مور مېړه (پلندر)، څه ته، وايي.

بادام هم د هغه خبره، نه منه .

پيسې به يې ټولوي او خپلې مور ته به يې، ورکوي.

څه وخت تېر شو .

مور يې هم مړه شوه .

هغه يې خاورو ته، وسپاره(وسپارله).

کله، کله به يې پلار او مور قبرو ته د خپلې خور يانې سنځلي سره،
ته او هغوی ته به يې دعاوي کوي .

کال وروسته د مور مېړه (پلندر) يې هم، مړ شو .

بادام هغه يې هم خاورو ته وسپاره او له شر(جنجال) څخه يې د تل
له پاره، خلاص شو .

بادام پوره زلمی، شو .

پيسې يې ټولي او واده يې وکړ .

د مور مېړه

.....

خدای، هغه او د هغه خور ته، ماشومان ور په برخه کړل.
بادام او سنځله دواړه ژوندې او عمرونه یې تر شپېتو کالو اوښتي دي.
هغوی اوس هم د لغمان ولایت په قرغیو ولسوالۍ کې، ژوند کوي.
خپل د ختو کوشني کورنه، لري.
بادام، څه ځمکه یې هم، اخیستي ده.
هغه پر خپله ځمکه او څه ځمکه یې چې په اجاره د بل کس نه، نیولي ده، کرنه کوي.
هغوی په خپل ژوند کې خوشحاله، دي.

پای

د مور میره

.....

د چاپ شویو کتابونو لېست

۱. معمارۍ افغانستان
۲. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش شفاخانه ها)
۳. راهنمود طلايي (برای اساتید انستیتوت های تخنیکي و ساختمانی افغانستان)
۴. رسم تخنیک (گامی به سوی دنیای انجینری) جلد اول
۵. رسم تخنیک (گامی به سوی دنیای انجینری) جلد دوم
۶. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش اداری)
۷. معمارۍ اصیل شهر کابل (مرادخانی)
۸. معمارۍ شهر کابل (بی بی مهرو)
۹. افغانستان در قرن تکنالوژی
۱۰. زونبندي اقلیم و زلزله افغانستان
۱۱. صدقه جاریه / دنیای انجینری
۱۲. آموخته های ناب از طراحی تا نظارت جلد اول (۱۹۹۰ الی ۲۰۲۱)
۱۳. داستان حقیقی با مقیاس معماری
۱۴. فرار از کشور- با تصاویر مستند
۱۵. نقش دانشمندان مسلمان، بر بر فن معماری و معماری
۱۶. پخسه در افغانستان
۱۷. بنیا نگذاری اولین مساجد توسط افغانها در آسترلیا
۱۸. آموخته های ناب از طراحی تا نظارت جلد دوم (۱۹۹۰ الی ۲۰۲۱)

د مور میره

.....

۱۹. منار جام - الهامی برای قطب منار
۲۰. آموخته های ناب از طراحی تا نظارت
جلد سوم (۱۹۹۰ الی ۲۰۲۱)
۲۱. جام یا کلیان (کلان)
۲۲. معماری گل و چوب (معماری شهر کهنه کابل) جلد اول
۲۳. معماری گل و چوب (معماری شهر کهنه کابل) جلد دوم
۲۴. معماری گل و چوب (معماری شهر کهنه کابل) جلد سوم
۲۵. چپر ته چې قانون نه شته (گډوډي د افغانستان په معماری کې)
۲۶. مدرنه جو ما تونه ،، پخوا او نن ،،
۲۷. هله جور کو (نی پخسه - مقاوم زلزله)
۲۸. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش مساجد)
۲۹. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش مکاتب)
۳۰. هنر و صنعت چوب در مرادخانی
۳۱. هنر و پیشه حکاکي - زرگری در مرادخانی
۳۲. هیچ (چهل داستان واقعی)
۳۳. معماری اصیل شهر کابل
- (تشریح مورخ ۱۷ ماه میزان سال ۱۴۰۱ پوهنتون پولی
تخنیک کابل)
۳۴. ۴۰- چهل
۳۵. مجنون او گلچپن (پښتو ناول)
۳۶. در جستجو (ناول به زبان دری)
۳۷. تفاوت ها تفاوت می آورد (کتاب تصویری)
۳۸. مجموعه از دروس دینی مولوی صاحب خیرالله مخدوم
(جلد اول)

د مور ميره

.....

۳۹. برف ها آب ميشود
۴۰. رسم و تخنيک (گامی به سوی دنیای انجینری) جلد سوم
۴۱. آرزو و امید (ناول به زبان دری)
۴۲. بودا بنسکاري (پښتو ناول)
۴۳. نامنوني ژوي (پښتو ناول)
۴۴. د اسلامي معمارۍ پيل
۴۵. حيوانات شوخ (ناول به زبان دری)
۴۶. مجموعه از دروس دینی مولوی صاحب خیرالله مخدوم (جلد دوم)
۴۷. د شپېلی مینه (مه یڼه) په کچه گری کی (پښتو ناول)
۴۸. حشمت خان د کلا معماري
۴۹. د افغان الک او آذري جلی مینه (پښتو ناول)
۵۰. د وچو بڼونه او پارکونو معماري
۵۱. د یوې ښونکې مینان په یوه ټولگي کی (پښتو ناول)
۵۲. د ژرنده گري ماما مینه (پښتو ناول)
۵۳. په اسلامي نظام کی ودانيز پرمختگ
۵۴. شپنه ادې (پښتو ناول)
۵۵. بي زده کړې پوی (پښتو ناول)
۵۶. د مینې تاو (پښتو ناول)
۵۷. (BIM) په خپله ژبه - په نړۍ کی تر ټولو نوې او گړندۍ کړنلاره د معمارانو او انجینېرانو (انجینرانو) له پاره
۵۸. مجموعه از دروس دینی مولوی صاحب خیرالله مخدوم (جلد سوم)
۵۹. سیدو او عیدو - د کوشنیوالي خواره ملگري (پښتو ناول)
۶۰. د یوې میاشتي **ناوي** (پښتو ناول)
۶۱. دڅاڅکو هار (د یوه سړی لنډې کیسې)

د مور مېره

.....

۶۲. د کابل ښار اصلي معماري (مراد خانۍ)
۶۳. کوشنۍ سوداگره (پښتو ناول)
۶۴. د کابل ښار معماري - بي بي مهرو
۶۵. سرغندوی (ناب، مشهور) پوډري
۶۶. ډارونکی سېلاب (پښتو ناول)
۶۷. خواریکښ قاضي (پښتو ناول)
۶۸. د پخوانيو جوماتونو **توپير** د نن سره
۶۹. د مور **وژونکی (قاتل)**، (پښتو ناول)
۷۰. د مور مېره (پښتو ناول)

د مور مېره

.....

د کار لاندې کتابونو لېست

۱. مجموعه از دروس دینی مولوی صاحب خیرالله مخدوم
(جلد چهارم)
۲. لیونی لېوه
۳. د خاورو لاندې ښار
۴. سپین کارغه
۵. سور تنور
۶. خره بیزو
۷. بندي مرغه
۸. توده برستن
۱۰. بی وخته باران
۱۱. د ژوند پای

د مور مېره

.....

د امکان او وخت په صورت کې

۱. پخسه در افغانستان (به زبان انگلیسی)
۲. تاریخ معماری افغانستان
۳. حویلی های آسمان خراش
۴. ارتباط گذشته، حال و آینده در معماری
۵. استعداد، سرعت و اقتصاد در معماری افغانستان
۶. شیطان چراغ
۷. خاطره ها

Mother's Husband

Written by: Architect PHD Hashmatullah Atmar

Date: March – April /2026

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**